

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Virtvtvm Adeptione, Siue De Instrvmentis
Assequendæ Virtvtis libellus R. P. Iacobi Alvarez De Paz
Toletani è Societate Iesv**

Álvarez de Paz, Jacobo

Coloniae Agrippinae, 1615

§. 10. De Amicitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46634](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46634)

V. De Domino ac de seruis eius in bonitate sentire, & sicut exteriùs bona omnibus cupere profiteamur; ita bona illis interius desiderare & concupiscere.

VI. Operum inutilium multiplicitem vitare, & bona opera in vnâ simplicem placendi Deo intentionem colligere.

Postulatio simplicitatis: Domine Iesu Christe simplicium, & humilium amator, qui dixisti: *Sinite paruulos*, id est, simplices & puros more infan-

Matt 19.

14.

venire ad me talis enim est regnum cælorum: fac nos per bonitatem tuam prudentia senes, & simplicitate & vitæ munditia paruulos, vt regnum tuum in cælis positum, quod solos incoinquinos recipit libenter excipiat. Amen.

De Amicitia §. X.

Amicitia est mutua duorum beneuolentia, in virtute fundata, & bonorum communicationi cõiuncta. Vel, vt Bernardus ait: *Vera amicitia est, qua nihil ex rebus amici querit, nisi so-*

Ber. ser. 3.

ad Soror.

lam beneuolentiã, sc. vt gratis amet amantem se Amicitia pars est affabilitas, siue comitas, qua quis, vt Thomas D.Th. 2. 2 q. 114. ar. 1 ait, conuenienter se habet ad alios homines in communi conuersatione, tum in dictis, tum in factis. Est, inquã, virtus, qua homo decenter, comiter, & suauiter se habet cum illis, quibuscũ viuut & conuersatur. Itaq; amicitia virtuti subnixã, virtutẽ ponimus; amicitia verò in bonis temporalibus, ac naturalibus, ac in sanguinis coniunctione fundatam, tanquam rem indifferentem, à ratione virtutis reijcimus.

Incitamenta ad amicitiam sunt: I. Amicitia spiritualis, Christi & Apostolorum exemplo probata est. Ille enim dixit Apostolis suis: Vos autẽ Ioa. 15. 15. dixi amicos, quia omnia quaecumque audiui à Patre meo, nota feci vobis. Rom. 16. Paulus etiam quosdam in epistola ad Romanos vocat dilectos, siue dilectissimos sibi. Item alios, ad quos scribit, Phil. 41. vocat charissimos. Et rursus: Itaq; fratres mei charissimi & desideratissimi, gaudiũ meũ & corona mea. sic state in Do-

Domino charissimi. Quæ omnia magnam amicitiam sonat comitem charitatis & manantē ex fonte virtutis. Alij quoque Apostoli, vt ex illorum gestis constat, socios habuerunt, quibuscum amicabilissimè conuersarūt. Non est ergo contrarium vitæ Apostolicæ & desiderio perfectionis, amicos fideles habere, quorum ope ad coelestia promouearis.

II. Amicitia est imago quædam patriæ cęlestis, in qua Angeli mutuò se diligunt, & dulcissimè ac suauissimè conuersantur. Vnde Chrysostomus de cœlo eam descendisse autumat: *Spiritualis amicitia*, inquit, *oēs reliquas excellit, tanquam regina, dominium suorum habens, splendido habitu conspicua: nihil enim hic terrenū est. vnde ista nascatur, quemadmodum in alijs: non enim ex cōsuetudine nascitur, non ex beneficentia, non ex natura, non ex tempore, sed è supernis descendit & ex ipso cœlo.*

Chry. ho. i.
in epi ad
Coloss.

III. Amicitia spiritualis, vtilissima est simul & suauissima: vtilissima quidem; quoniam ab amico fideli

habemus in dubietate consilium, in afflictione refrigerium, in mœstitia solatium. Ipse nobis, in necessitate temporali positus, subuenit, & in spiritali indigentia ac molestia succurrit. Quare Ecclesiasticus: *Amicus*

Ecc 6 14.
15.16.

fidelis, protectio fortis; qui autem inuenit illum, inuenit thesaurum. Amico fideli nulla est cōparatio, & non est digna ponderatio auri & argēti cōtra bonitatem fidei illius. Amicus fidelis medicamentū vitæ & immortalitatis, & qui inueniēt Dominū, inueniēt illū. Est etiā hæc amicitia suauissima, quoniam maxime cognata naturæ hominis, qui est animal societatem amans, quæ mutuus amor & beneuolentia delectat. Amicitia, inquit Ambrosius, est solatiū vitæ huius; vt habeas cui pectus aperias tuū, cū quo arcana participes, cui cōmittas secretum pectoris, vt colloques tibi fidelē virum, qui in prosperis gratuletur tibi, in tristibus compatiatur, in persecutionibus adhortetur.

Amb. l. 7.
offic. c. 16.

Actiones amicitiae sunt: I. Amicos perfectos eligere, ex quorum conuersatione spiritali profectum accipiamus:

MUS:

mus: vel studiosos, quibus in Domino prodesse possimus.

II. Amicos non propter aliquam commoditatē, nec propter voluptatem, etiam honestam, ex eorum suauit & discreta conuersatione proueniētem, amare, sed propter virtutes in eis elucētes diligere.

III. Cū amicis, quando & quomodo oportet, de rebus spiritualib. cōuersari, & ne alij offendantur, aut scandalizentur, debitā in couersando mensuram tenere.

IV. Amicis, si capaces sunt, arcana nostra communicare, & ab illis consilium, & directionem exquirere.

V. Amicorū defectus patienter ferre, nōnunquam dissimulare, & si spes emendationis affulgeat, blandē corrigere.

VI. Tempore aduersitatis amicos maximē complecti; tempore prosperitatis adgaudere illis & congratulari, & si excedant, bonis consilijs immoderatam eorum letitiam reprimere.

VII. Nihil ab amicis turpe, nihil iniustum, nihil minus honestum, minusue perfectum deprecari, sed sola honesta, sancta, & utriq; conuenientia efflagitare.

VIII. In omnibus, data nobis facultate, amicos iuuare, & ab eis libenter, cum obtulerint, in nostris necessitatibus adiutorium accipere.

IX. Idem velle idem nolle, & si aliquando iudicia dissenserint, nunquam voluntate disiungi.

X. In absentia se mutuò defendere, bonam adinuicem existimationē tueri, non tamen in hac defensione metas veritatis & regulas prudentiæ prætereire.

XI. In communi conuersatione cum illis decorum seruare, & omnem leuitatem & scurrilitatem reijbere.

XII. Ita amicitiam temperare, vt sensim ad immoderantiã non veniat, & dum alios offendit, & nos in vanã amicorum memoriam distrahit, profectui mentis officiat.

Postulatio amicitiae: Domine Iesu
Christe, qui nos vt ex inimicis ami-
cos faceres, & æterno Patri tuo recõ-
ciliares, è coelis ad terram descendi-
sti, & non semel ad mutuum amorẽ
& beneuolentiam adhortatus es; in-
fere pectoribus nostris spirituales
amicitiam; charitatis filiam, & iusti-
tiæ comitem fidelissimam; vt qui no-
stram tibi deuouimus, affabiliter &
amicè inter nos conuiuentes, spi-
ritu & virtute proficiamus. A-
men.

De liberalitate. §. XI.

Liberalitas est virtus, qua homo im-
moderatum amorem pecuniarum
& aliorum bonorum suorum moderatur,
eaq; alacriter in propriam ac proximorum
utilitatem, atque in his que honoris Dei
sunt, alijs elargitur. Alio nomine hæc
virtus dicitur largitas, quoniam
non ad præcisam necessitatem &
miseriam subleuandam, sed ad utili-
tatem ingerendam, res tempora-
les largius, & affluentius infumun-
tur.